

Arrest

nr. 55 996 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Battlavë (gemeente Podujevë) en bent u Kosovaars staatsburger. U groeide op in een traditioneel milieu. Toen u twaalf jaar oud was, leerde u B.(...) B.(...), uw huidige echtgenoot, kennen en later werd u verliefd op hem. Jullie slaagden er aanvankelijk in jullie relatie geheim te houden, maar toen u 17 jaar was kwam uw familie het toch te weten. Uw broer M.(...) G.(...), die erg traditioneel en religieus is, sloot u op in jullie huis. Volgens de tradities mag een vrouw immers niet trouwen met iemand uit haar eigen dorp. Twee jaar lang werd u zo opgesloten. U mocht niet meer naar familie of vrienden gaan en u werd door uw broer geslagen. Hij wou u uithuwelijken aan iemand die net als hij heel religieus is. B.(...) zag dat u opgesloten zat en vroeg met hem te trouwen. Dat wilde u op dat moment niet omdat uw vader erg ziek was en u wilde hem niet achterlaten. De eerste week van januari 2004 trouwde uw broer. U zag dit als

een kans om drie weken later, op 27 januari 2004, het huis te verlaten. U ging met uw man samenwonen bij een kennis van hem in Podujevë. U kon niet in uw eigen dorp blijven wonen omdat heel het dorp tegen u was. Bovendien hoorde u via dorpelingen en kennissen dat uw broer u immoreel vond, dat hij niets meer met u te maken wou hebben en dat hij op uw echtgenoot wraak wou nemen. Hoewel het u niet persoonlijk zo gecommuniceerd werd, is het gebruikelijk dat er in een dergelijke context een bloedwraak ontstaat. Na drie maand gingen jullie bij die kennis weg omdat zij jullie niet langer kon onderhouden en u ook bang was iemand van uw familie tegen te komen. Uw echtgenoot vertrok uiteindelijk in september 2004 naar België en u ging bij uw grootmoeder in Prishtinë wonen. U ging niet mee naar België omdat u zwanger was en u bang was ergens onderweg te stranden. Ondertussen beviel u van uw zontje V.(...). U schreef hem in in een crèche in de buurt. U vertelde er over uw problemen en vroeg er extra bescherming. Na twee dagen werd hij er om een voor u ongekende reden weggestuurd. Anderhalf jaar bleef u bij uw grootmoeder, maar omdat u wist dat uw broer vroeg of laat zou langskomen, ging u naar uw tante B.(...) in Mnamur, een klein dorpje in de bergen. In maart of april 2009 trok u naar Hongarije waar u uw echtgenoot ontmoette. U werd er opgepakt en u kreeg de gelegenheid om er een asielaanvraag in te dienen. Gezien u niet in Hongarije wenste te leven – u zou er gescheiden zijn van uw echtgenoot – vroeg u er geen asiel aan en keerde u naar Kosovo terug. U bleef er bij uw tante wonen. Op 22 oktober 2009 vroeg u uiteindelijk asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt in Prishtinë op 24 augustus 2004; twee huwelijkscertificaten, uitgereikt in Podujevë respectievelijk op 13 augustus 2004 en 20 maart 2008; een kopie van het paspoort van uw zoon V.(...) uitgereikt in Prishtinë op 19 maart 2008; de geboorteakte van V.(...) uitgereikt in Prishtinë op 30 januari 2009, een Belgisch doktersattest in verband met uw zwangerschap; de Belgische geboorteakte van uw zoon E.(...) uitgereikt te Bree op 6 januari 2010 en uw getuigschrift maatschappelijke oriëntatie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat u voor uw asielaanvraag in België op 22 oktober 2009 in maart of april 2009 naar Hongarije trok zonder er een asielaanvraag in te dienen. U kreeg er de gelegenheid om een asielaanvraag in te dienen, maar u weigerde en keerde terug naar Kosovo (CGVS, p. 14). Als verklaring hiervoor zei u dat u geen asielaanvraag in Hongarije wou indienen omdat u niet gescheiden van uw echtgenoot wenste te leven (CGVS, p. 14). Dit is hiervoor echter geen afdoende verklaring. Het feit dat u ondanks uw verblijf in Hongarije er geen asielaanvraag indiende en dat u bovendien verkoos om naar Kosovo terug te keren kan immers geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze bevinding wordt overigens bevestigd enerzijds door het feit dat uit het administratieve dossier van uw echtgenoot blijkt dat hij sinds zijn vlucht uit Kosovo naar België in 2004 hier geen asielaanvraag indiende – nochtans ontvluchtte hij Kosovo omwille van dezelfde motieven als de uwe (CGVS, p. 11) – en anderzijds door het feit dat, hoewel u reeds sinds 2004 met uw familie en uw schoonfamilie in onmin leefde, pas in oktober 2009, i.e. ongeveer vijf jaar later, Kosovo besloot te verlaten (CGVS, p. 5). Uw laattijdig vertrek en het feit dat uw echtgenoot sinds 2004 in België geen asielaanvraag indiende zijn opnieuw elementen die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging of het hebben van een reëel risico op ernstige schade.

Voorts heeft u niet aangetoond dat u, als etnische Albanese, als gevolg van de door u aangehaalde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo hebt u nooit melding gemaakt van uw problemen bij de politie omdat de politie geen hulp aanbiedt en de wetten niet nageleefd worden (CGVS, p. 9). Bovendien durfde u niet omdat de mensen dan nog slechter over u zouden denken (CGVS, p. 9, p. 13). Deze verklaring is evenwel geenszins voldoende ter staving van uw nalaten. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Bovendien heeft u evenmin enige hulp gezocht bij een NGO (niet-gouvernementele organisatie) of een vrouwenorganisatie in Kosovo. U verklaarde dat u niet wist tot wie u zich moest richten en dat een dergelijke instantie enkel voor de moderne, geschoolde vrouw is en niet voor vrouwen uit een dorp (CGVS, p. 13). Ook deze verklaring is niet afdoende. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er in Kosovo bijzondere

aandacht is voor de genderproblematiek. Zo werd een speciale politie-eenheid opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24 uur op 24 uur dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw, actief. Tevens is er een telefoonlijn aanwezig die 24 uur per dag anoniem geraadpleegd kan worden en die slachtoffers van (seksueel) misbruik advies over hun rechten en de mogelijkheden voor opvang geeft. Vrouwen beschikken in Kosovo volgens de wet over dezelfde rechten als mannen en discriminatie of onderscheid op grond van geslacht is wettelijk verboden. De maatschappelijke positie van vrouwen wordt verder bevorderd door de Gender Equality Law. De Agence for Gender Equality, binnen het bureau van de minister-president, is verantwoordelijk voor de uitvoering van de wet. Op centraal niveau zijn er Gender Offices in ieder ministerie en op lokaal niveau heeft elke gemeente in Kosovo een Municipal Gender Office, dat toeziet op de mensenrechten van vrouwen. De Gender Offices zien toe op de uitvoering van de Gender Equality Law binnen de gemeentes en ministeries. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die eveneens in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat de Kosovaarse Strafwet voorziet in een gevangenisstraf tot één jaar voor diegene die iemand in het huwelijk dwingt. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat uw probleem louter lokaal van aard is. U heeft niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om problemen met uw familie of schoonfamilie in Battlavë te vermijden. Zo verbleef u sinds september 2004 tot oktober 2009 achtereenvolgens bij uw grootmoeder en uw tante en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u daar concrete problemen kende. In het licht hiervan is uw verklaring dat Kosovo klein is en dat men bijna in heel Kosovo kennissen heeft waardoor u zich niet elders kon vestigen dan ook een blote bewering die niet door concrete feiten ondersteund wordt. Het feit dat u in Kosovo het geld niet had om een huis te huren (CGVS, p. 13) is tot slot een probleem van socio-economische aard dat niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteert.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Ook aan de identiteit en de nationaliteit van uw twee kinderen wordt niet getwijfeld. Het doktersattest in verband met uw zwangerschap en uw getuigschrift maatschappelijke oriëntatie zijn niet meteen relevant bij de beoordeling van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster stelt dat haar verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, meer bepaald vreest zij het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster vreest dat zij in Kosovo opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten haar niet voldoende bescherming zullen kunnen geven. In Kosovo vreest verzoekster namelijk slachtoffer van bloedwraak te worden. Verzoekster wordt niet langer erkend als lid van haar gemeenschap omdat zij het had aangedurfd een huwelijk aan te gaan zonder toestemming van haar familie. Verzoekster kan als alleenstaande moeder met een kind onmogelijk in Kosovo leven, zij heeft er geen woning, geen daadwerkelijke toegang tot de arbeidsmarkt en zij geraakt niet aan een regulier inkomen.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

Verzoeksters asielaanvraag berust op de problemen die zij verklaart te hebben ondervonden nadat zij in het huwelijk was getreden zonder de toestemming van haar familie. Deze problemen van louter interpersoonlijke en familiale aard houden geenszins verband met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster komt om deze reden niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De vaststelling dat verzoekster wiens problemen een aanvang namen in 2004, uit Kosovo naar Hongarije vertrok zonder daar asiel te vragen, daarna terugkeerde naar Kosovo om vervolgens in 2009 een asielaanvraag in België te dienen in samenhang met het gegeven dat verzoeksters echtgenoot al sedert 2004 in België verblijft zonder hier ooit asiel te hebben gevraagd, relativeert op ernstige wijze de beweerde nood aan internationale bescherming en hypothekeert bijgevolg de geloofwaardigheid van het relaas.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend wanneer de nationale overheden geen bescherming kunnen of willen verlenen. Op grond van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet wordt nationale bescherming geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer de betrokkene toegang heeft tot dergelijke bescherming. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Kosovo bijzondere aandacht is voor de genderproblematiek. Zo is er een speciale politie-eenheid opgericht, de 'Domestic Violence Unit' die zich bezig houdt met slachtoffers van huiselijk geweld, bestaan er opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er tal van NGO's actief op het terrein. Ook voorziet de Kosovaarse Strafwet gevangenisstraffen voor diegene die iemand in het huwelijk dwingt. De Raad stelt vast dat, indien de feiten al op waarheid zouden berusten, verzoekster nooit beroep heeft gedaan op de hulp van de politie of bijstand van een NGO. Verzoeksters verklaring dat de wetten toch niet worden

nageleefd en dat zij niet zou weten tot wie (welke NGO) zij zich zou moeten wenden is niet afdoende aangezien zij hiertoe duidelijk zelfs nooit een poging heeft ondernomen. Hoe dan ook, verzoeksters probleem overstijgt het lokale niveau niet zodat zij zich elders in Kosovo zou kunnen vestigen om mogelijke bedreigingen van haar broer te ontlopen. Dit wordt overigens bevestigd door verzoeksters eigen handelen aangezien zij zelf verklaarde tussen 2004 en 2009 probleemloos te hebben verbleven respectievelijk bij haar tante en haar grootmoeder. Het gegeven dat verzoekster tussen 2004 en 2009 bij voornoemde familieleden verbleef ontkracht overigens verzoeksters verklaring dat zij door de familie zou zijn uitgestoten en een alleenstaande vrouw zou zijn.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER